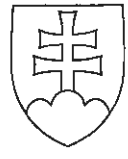

50001 / Arby

Najvyšší súd
Slovenskej republiky

8SŽ/1/2013-30

Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť
dňa 18. 6. 2014
Najvyšší súd Slovenskej republiky
dňa 3. 3. 2014

Rada pre vysielanie a retransmisiu Dobrovičova 8, 801 00 Bratislava 1 816 00 Bratislava 1	
18-02-2014	
Podanie č. 696	Prílohy/úlisty

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci navrhovateľky: **MAC TV, s. r. o.**, Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, zast. Advokátskou kanceláriou Bugala – Ďurček, s.r.o., Drotárska cesta 102, Bratislava, IČO: 36 731 544, v mene ktorej koná Mgr. Peter Ďurček, advokát, proti odporkyňi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/076/2012 zo dňa 6. novembra 2012, konajúc o opravnom prostriedku podanom navrhovateľkou, takto, jednohlasne

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/076/2012 zo dňa 6. novembra 2012 **zrušuje** a vec jej **vracia** na ďalšie konanie.

Účastníkom náhradu trov konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie:

Rozhodnutím č. RP/076/2012 zo dňa 6. novembra 2012 odporkyňa rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 18a písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisií a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „Zákon“) tým, že v rámci digitálneho vysielania programovej služby JOJ PLUS nedosiahla v mesiacoch máj a jún 2012 zákonom stanovený 10 % podiel vysielania s multimodálnym prístupom formou skrytých alebo

otvorených titulkov alebo tlmočenia do posunkovej reči nepočujúcich alebo v posunkovej reči nepočujúcich, za čo jej uložila pokutu vo výške 3319 €.

V odôvodnení uviedla, že s poukazom na § 62 ods. 2 zákona č. 220/2007 Z. z. o digitálnom vysielaní programových služieb a poskytovaní iných obsahových služieb prostredníctvom digitálneho prenosu a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o digitálnom vysielaní) v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „zák. o digitálnom vysielaní“), považovala mesačný interval plnenia povinnosti podľa § 18a Zákona za určený jednoznačne, presne a nezameniteľne. V zmysle § 16 ods. 3 písm. m/ Zákona je vysielateľ povinný viesť štatistiku o odvysielanom programe televíznej programovej služby obsahujúcu vyhodnotenie podielov programov s multimodálnym prístupom, ktorá je vyhotovovaná za kalendárny mesiac. Takýto interpretácia vyplýva aj zo skoršej rozhodovacej činnosti odporkyne (rozhodnutia RL/61/2007 zo dňa 19. júna 2007, právoplatné dňa 26. júla 2007, RL/68/2007 zo dňa 3. júla 2007, právoplatné dňa 31. júla 2007, RL/69/2007 zo dňa 3. júla 2007, právoplatné dňa 31. júla 2007), kedy bola navrhovateľovi uložená sankcia za to, že v určitých mesiacoch nezabezpečil povinnosť vyhradiť väčšinový podiel času vysielania európskym dielam. Z navrhovateľom predložených štatistík za mesiace máj a jún 2012 je zrejmé, že podiel vysielania sprevádzaného skrytými alebo otvorenými titulkami alebo posunkovou rečou nepočujúcich uviedol za mesiac máj 2012 údaj 8,9 % a za jún 2012 údaj 8,3 %, pričom minimálny podiel predstavuje 10 %. Vysielateľ je povinný zabezpečiť multimodálny prístup ku každej svojej televíznej programovej službe, ktorú vysielala digitálne v Zákonom stanovenom rozsahu, v každom kalendárnom mesiaci. Odporkyňa zvažila všetky východiská, s prihliadnutím na objektívne možnosti vysielateľov, úmysel zákonodarcu, ale najmä záujem a potrebu zrakovo a sluchovo hendikepovanej verejnosti na prístup k plnohodnotnému televíznemu vysielaniu. Časová jednotka jeden mesiac je vzhľadom na účel sledovaný zavedením povinnosti podľa § 18a Zákona účelný a primeraný. Takýto výklad § 18a Zákona je v súlade so záujmom a potrebami verejnosti, ako aj úmyslom zákonodarcu.

Odporkyňa ďalej poukázala na absorpčnú zásadu, ktorej praktickým premietnutím v sankčnom konaní je vydanie jedného rozhodnutia s tzv. úhrnným trestom, ktorého výška nesmie prekračovať výšku najprísnejšie trestného činu. V posudzovanom prípade sa jedná o naplnenie jednej skutkovej podstaty každým jedným skutkom, pričom zmysle zásady hospodárnosti odporkyňa rozhodla v jednom správnom konaní. Účelom inštitútu úhrnného trestu a absorpčnej zásady pri súbehu správnych deliktov je ochrana „páchateľa“ pred príliš vysokým trestom, keďže mu nemožno uložiť trest, ktorého výška by prekračovala hornú hranicu správneho deliktu najprísnejšie postihnutel'ného.

V súvislosti s namietaným obmedzením slobody prejavu odporkyňa uviedla, že požiadavka odvysielať 10 % všetkých vysielaných programov sprevádzaných skrytými alebo otvorenými titulkami alebo tlmočenými do posunkovej reči nepočujúcich alebo v posunkovej reči vychádza z potreby zabezpečenia dostupnosti určitého percenta odvysielaných programov aj pre hendikepovaných občanov. Proporcionalitu obmedzenia slobody prejavu je potrebné vnímať v dvoch rovinách, a to ako zakotvením určitých povinností všeobecne záväzným právnym predpisom. Keďže obmedzenie bolo stanovené zákonom, je potrebné tento princíp považovať za zachovaný. Druhou rovinou je uplatnenie konkrétnych zákonných ustanovení v konkrétnom prípade. Aplikácia § 18a písm. a) Zákona je otázkou posúdenia, či existujúci skutkový stav možno pod toto ustanovenie subsumovať. Splnenie povinnosti uloženej v § 18a písm. a) Zákona môže pre vysielateľa predstavovať zásah do jeho ekonomického či technického zabezpečenia, avšak v dôsledku tejto povinnosti má byť naplnený účel § 18a písm. a) Zákona, ktorým je ochrana zrakovo a sluchovo postihnutých osôb. Odporkyňa je povinná presadzovať záujmy verejnosti, pričom zabezpečenie práva zrakovo a sluchovo postihnutej verejnosti na prístup k programom opatreným multimodálnym prístupom je cieľ, ktorý vzala do úvahy pri výklade časového obdobia, v rámci ktorého je vysielateľ povinný dodržiavať zákonom stanovené kvóty.

Ohľadne výšky uloženej pokuty odporkyňa prihliadala na to, že nedosiahnutím stanoveného podielu navrhovateľka neumožnila hendikepovanému divákovi oboznámiť sa s obsahom vysielania v takej miere, v akej mu prináleží zo Zákona, čím nebol naplnený účel § 18a písm. a) Zákona – ochrana zrakovo a sluchovo postihnutých osôb. Vzhľadom na okolnosti prípadu je závažnosť deliktu nízka. Vysielateľ bol už právoplatne sankcionovaný za spáchanie obdobného deliktu, a teda mal vedomosť akú povinnosť mu Zákon stanovuje. Vysielateľ je za porušenie Zákona zodpovedný bez ohľadu na zavinenie. Odporkyňa rešpektovala účel úhrnného trestu, keď za jednotlivé skutky uložila pokutu v najnižšej hranici Zákonom stanoveného rozsahu.

Proti tomuto rozhodnutiu podala navrhovateľka v zákonnej lehote opravný prostriedok, v ktorom sa domáhala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie zrušil, vec vrátil odporkyňi na ďalšie konanie a zaviazal ju k náhrade trov súdneho konania.

Namietala, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a v konaní bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na jeho zákonnosť. Uviedla, že

z komplexného hľadiska v roku 2012 venovala programom sprevádzaným skrytými alebo otvorenými titulkami alebo tlmočených do posunkovej reči nepočujúcich alebo v posunkovej reči nepočujúcich v priemere za jeden mesiac cca 10,60 %. Navrhovateľka spochybnila legalitu zásahu do slobody prejavu. S poukazom na rozhodnutie ESLP vo veci Amann proti Švajčiarsku (č. 277798/95) a požiadavky kvality zákona uviedla, že určitá norma je predvídateľná vtedy, ak je formulovaná dostatočne presne na to, aby umožnila každej osobe – v prípade potreby za pomoci odborných poradcov – prispôbiť chovanie.

Navrhovateľka vyjadrila presvedčenie, že § 18a písm. a/ Zákona je nepredvídateľný, keďže je formulovaný príliš všeobecne a nepresne, pričom nezodpovedá na primárnu otázku, za aké obdobie sa splnenie podmienky § 18a písm. a/ Zákona má vyhodnocovať. Nie je zrejmé, aký časový úsek sa rozumie relevantným obdobím. Takýto nedostatok právnej normy nie je možné odstrániť ani aplikačnou a interpretačnou praxou odporkyne. Snaha odporkyne vyvodit' relevantné časové obdobie z § 16 ods. 3 písm. m/ Zákona neobstojí, nakoľko sa jedná o odlišné ustanovenie upravujúce odlišné povinnosti, pričom osobitné ustanovenia Zákona neustanovujú akýkoľvek súvis týchto ustanovení alebo ich možné kombinované použitie pre potreby stanovenia časového hľadiska splnenia povinnosti podľa § 18a písm. a/ Zákona. Presné stanovenie obdobia, na ktoré sa povinnosť podľa § 18a písm. a/ Zákona vzťahuje, je vo výlučnej pôsobnosti zákonodarcu. Požiadavka zákonnosti (legality) nebola v danej veci splnená, čo predstavuje nemožnosť správneho konania resp. sankcionovania.

Navrhovateľka ďalej uviedla, že § 18a písm. a/ Zákona spôsobuje nejednoznačnosť povinností vysielateľa. Odporkyňa bola povinná prihliadať na zásadu *in dubio pro reo*, a teda v prípade pochybností postupovať tak, že k porušeniu § 18a písm. a/ Zákona nedošlo. Tým, že odporkyňa aplikovala § 18a písm. a/ príliš reštriktívne a bez akéhokoľvek právneho základu posúdila, že povinnosť je ohraničená mesačným obdobím, nesprávne vec posúdila.

Rovnako bola namietaná neprimeraná výška pokuty, keď inými rozhodnutiami bolo vysielateľom Markíza a RTVS uložené za obdobné porušenie uložené upozornenie na porušenie zákona. Táto prax diskriminuje navrhovateľku voči ostatným subjektom pôsobiacim na relevantnom trhu a predstavuje takú vadu, ktorá mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

K podanému opravnému prostriedku sa písomným podaním zo dňa 13. februára 2013 vyjadrila odporkyňa tak, že navrhla napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

Uviedla, že jej výklad týkajúci sa časového obdobia, v ktorom je povinnosť dodržiavať podiel podľa § 18a písm. a/ Zákona má oporu v § 62 ods. 2 zák. o digitálnom vysielaní a rovnako aj v rozhodovacej praxi – RL/61/2007, RL/68/2007, RL/69/2007, ktorými rozhodnutiami bol navrhovateľ v minulosti sankcionovaný za porušenie § 23 ods. 1 Zákona, ako aj rozhodnutia RL/027/2012, RL/039/2012, ktorými bola navrhovateľovi uložená sankcia za porušenie povinnosti podľa § 18a písm. a/ Zákona. Pri stanovení časového obdobia vychádzala odporkyňa tiež z § 16 ods. 3 písm. m/ Zákona. Ak by časová jednotka použitá na plnenie predmetnej povinnosti bola jeden rok, takto dlhý časový úsek by mohol spôsobiť disproporčné rozdelenie vysielacieho času a programov sprevádzaných hlasovým komentovaním pre nevidiacich alebo tlmočených do posunkovej reči nepočujúcich alebo sprevádzaných titulkami. Poukázala na doplnené znenie Zákona (novelou zák. č. 342/2012 Z. z.), konkrétne § 18c, ktorý uvádza, že podiel programov podľa § 18 až 18b sa určí ako podiel vysielacieho času z celkového vysielacieho času programov za kalendárny mesiac, pričom toto spresnenie bolo vykonané z dôvodu zabezpečenia vyššej miery právnej istoty a jednoznačnosti ustanovení ukladajúcich vysielateľom povinnosť zabezpečenia multimodálneho prístupu k televíznej programovej službe v súvislosti so stanovením časového obdobia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný [§ 246 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 64 ods. 6 Zákona] napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, preskúmal v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov na nariadenom pojednávaní dňa 23. januára 2014 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky je dôvodný.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O. s. p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O. s. p. (§ 250l ods. 1 O. s. p.).

Podľa § 250q ods. 2 O. s. p. o opravnom prostriedku rozhodne súd rozsudkom, ktorým preskúmané rozhodnutie buď potvrdí, alebo ho zruší a vráti na ďalšie konanie. Ustanovenie § 250j ods. 5 platí obdobne.

Na nariadenom pojednávaní dňa 23. januára 2014 navrhovateľka poukázala na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 254/2012-28 zo dňa 15. októbra 2013, v ktorom bol riešený obdobný právny problém s tým, že krajský súd rozhodnutie odporkyne zrušil.

Odporkyňa uviedla, že zák. o digitálnom vysielaní spolu so Zákonom predstavujú spoločný regulačný rámec a ustanovenia v nich zakotvené je potrebné aplikovať vo vzájomnej súvislosti. Poukázala na § 13 ods. 4 a § 62 ods. 12 zák. o digitálnom vysielaní.

Primárnou otázkou, ktorú bolo nutné v tomto konaní riešiť bola otázka jednoznačnosti znenia § 18a písm. a/ Zákona a teda, či povinnosť tam ustanovená bola formulovaná dostatočne presne.

Podľa čl. 49 Ústavy SR, len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

Podľa § 18a písm. a/ Zákona, vysielateľ s licenciou je povinný zabezpečiť multimodálny prístup k programovej službe, a to tak, aby vo vysielaní televíznej programovej služby, ktorú vysiela digitálne, bolo najmenej 10 % všetkých vysielaných programov sprevádzaných skrytými alebo otvorenými titulkami, alebo tlmočených do posunkovej reči nepočujúcich alebo v posunkovej reči nepočujúcich.

Podľa § 16 ods. 3 písm. m/ Zákona, vysielateľ je povinný viesť štatistiku o odvysielanom programe televíznej programovej služby obsahujúcu vyhodnotenie podielov programových typov, podielu programov vo verejnom záujme, podielov programov s multimodálnym prístupom, podielu európskej produkcie a podielu programov európskej nezávislej produkcie; štatistiku o programovej službe za kalendárny mesiac je vysielateľ povinný doručiť rade do 15 dní po skončení príslušného kalendárneho mesiaca okrem vysielateľa prostredníctvom internetu a vysielateľa s licenciou udelenou podľa tohto zákona na iné ako terestriálne vysielanie, ktorý je povinný doručiť štatistiku do 15 dní odo dňa doručenia žiadosti rady o túto štatistiku.

Podľa § 13 ods. 4 zák. o digitálnom vysielaní, na obsah vysielania programovej služby sa vzťahujú povinnosti vysielateľa podľa osobitného predpisu.

Podľa § 62 ods. 2 zák. o digitálnom vysielaní, ak rada pre výpočet podielov vysielacieho času neurčí inú časovú jednotku, je takou časovou jednotkou kalendárny mesiac.

Čl. 49 Ústavy SR je *„ústavným princípom, ktorý umožňuje, len zákonodarcovi, aby ustanovil ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne ujmy na právach alebo majetku možno uložiť sa jeho spáchanie. Z tohto princípu potom vyplýva subjektívne právo osoby, aby mohla byť trestne postihnutá spôsobom ustanoveným zákonodarcom len za konanie, ktoré ustanoví ako trestný čin iba zákonodarca.“* (z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. III. 61/2001 zo dňa 11. júna 2001, Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2001, s. 661).

V prejednávanej veci sa jedná o správny delikt, t. j. v zmysle ustálenej judikatúry správnych súdov vec trestného charakteru.

Vo vzťahu k čl. 49 Ústavy SR je nevyhnutné, aby sa právna norma v ňom obsiahnutá vzťahovala aj na veci správneho trestania, nielen na skutky definované v normách trestného práva. Len zákonodarcovi v zmysle Ústavy SR prislúcha, aby definoval znaky konania, za ktoré bude možné uložiť sankciu, či už v trestnom alebo v administratívnom konaní.

Orgánom verejnej správy, a teda ani odporkyni, vlastným výkladom alebo praxou nenáleží dopĺňať ktorýkoľvek zo znakov zákonnej skutkovej podstaty; takýto postup je potrebné považovať za rozporný s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR.

Pokiaľ zák. o digitálnom vysielaní používa pojem „podiel vysielacieho času“, tento sa vzťahuje na predmet úpravy tohto predpisu, a to obsah žiadosti o udelenie licencie na digitálne vysielanie a na obsah rozhodnutia o udelení licencie na digitálne vysielanie, upravené práve zák. o digitálnom vysielaní. Obsah vysielania programových služieb upravuje Zákon, čo vyplýva aj z § 13 ods. 4 zák. o digitálnom vysielaní. Pokiaľ odporkyňa poukazovala na § 62 ods. 2 zák. o digitálnom vysielaní, prípadne § 16 ods. 3 písm. m/ Zákona, je potrebné uviesť, že vo veciach podmienok zodpovednosti za správny delikt

v oblasti správneho trestania je neprípustný extenzívny výklad či právna analógia, naviac v neprospech páchatel'a správneho deliktu.

Potreba jednoznačne vymedziť obdobie, za ktoré je potrebné plniť povinnosť podľa § 18a Zákona sa odzrkadlila aj v následnej zmene právnej úpravy. Z dôvodovej správy k zák. č. 342/2012 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov, vyplýva, že obdobie „kalendárny mesiac“ vychádza z doterajšej aplikačnej praxe odporkyne, teda nie zo zákona.

Keďže najvyšší súd dospel k záveru, že odporkyňa vychádzala pri vydávaní napadnutého rozhodnutia z nesprávneho právneho posúdenia veci, pre ktorú vadu bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť, ostatnými námietkami navrhovateľky uplatnenými v opravnom prostriedku sa nezaoberal.

O trovách konania rozhodol najvyšší súd podľa § 2501 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 2 O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keď úspešná navrhovateľka v zákonnej lehote nepredložila súdu vyčíslenie trov konania a zo súdneho spisu nevyplývajú iné trovy ako trovy právneho zastúpenia.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie **nie je** prípustné.

V Bratislave 23. januára 2014

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská

JUDr. Jaroslava Fúrová, v. r.

predsedníčka senátu